

слѣзе при боляритѣ, които още не можеха да дойдатъ на себе си отъ очудване, и топло стисна дѣсницата на всички. Това бѣше първата му и последна голѣма речъ. Следъ това цѣлиятъ му животъ бѣше само върволица отъ дѣла.

Когато царьтъ излѣзе, властелитѣ дълго гледаха вратата, задъ която бѣ изчезналъ, смутени и покорни. Сякашъ омагьосани.

ГЛАВА II.

Стигнаха край Истѣра, когато на изтокъ тежки морави облаци ниско слизаха надъ великата бѣла рѣка, а на западъ кърваво сияние гаснѣше по тъмносребърното небе. Лекъ вѣтрецъ едва поклащаше високитѣ треви, които покриваха българския брѣгъ. Далече по насрѣщния брѣгъ се тъмнѣеше грамадна тѣпла посрѣщачи, които съ остри кѣси викове приветствуваха пристигането на българския царь. Първи нагазиха въ рѣката куманитѣ, които съпровождаха царската дружина. Тѣ слѣзоха отъ конетѣ си, метнаха върху седлата орѣжиято и дароветѣ, които Калоянъ носѣше за вожда имъ князь Иона, седнаха върху плаващи мѣхове и като се държаха за опашкитѣ на конетѣ, се спуснаха въ свѣтлитѣ вълни. Царьтъ се качи на ладия, издълбана въ дънера на джбъ. Съ него бѣха боляритѣ Сеславъ, Саца и князь Белота. Ладията бавно заплува по широката спокойна рѣка. Върху другия брѣгъ куманитѣ почнаха да скачатъ, да удрятъ съ яжкове върху колчанитѣ си и да пѣятъ дивни бранни пѣсни. Съ уплашени писъци рѣчнитѣ птици отлитнаха нагоре къмъ висинитѣ.

Когато стѣпиха на отвѣдния по-низъкъ брѣгъ, вождътъ Зелгу падна на колѣне предъ българския царь, допрѣ длани до главата и гърдитѣ си, следъ това сведе чело чакъ до земята.

Бавно се проточи дългата, шумна върволица край огромнитѣ блата, заобиколени съ гѣсти трѣстикови лесове. Конетѣ тѣпчеха високитѣ люлѣещи се треви и оста-